

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/93/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8415202243
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 08. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8415202243.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Gabriely Klenkovej PhD. a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, proti žalovanej: P. H., X.. X. X. XXXX, L. XXX XX Ž. XXX, o zaplatenie 1.166,56 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok č.k. 10C/300/2015-47 zo dňa 27.01.2017 takto

rozhodol:

Zamietá návrh na prerušenie konania.

Potvrďuje rozsudok.

Žalovanej priznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol. Náhradu trov konaia stranám sporu nepriznal.

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 2 písm. a), § 4 ods. 1 až 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, § 53 ods. 5, § 54 ods. 1 a 2, § 100, § 101 Občianskeho zákonníka, § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na súde dňa 9.4.2015 domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 1.166,56 eur a úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 1. 12. 2014 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.

Podľa úverovej zmluvy zo dňa 9.4.2009 žalovaná a druhý dlžník mali úver splácať 30 mesiacov. Aj v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi (čl. 7 spisu) je výslovne uvedené, že splatnosť úveru je 30 mesiacov a že dátum splatnosti poslednej splátky úveru je 13. 10. 2011 a tak to je uvedené aj v žalobcom predloženej karte klienta (čl. 9 spisu). Teda v tento deň mala byť zaplatená posledná úverová splátka a najneskôr vtedy mal byť splatený celý úver. Ak sa tak nestalo a nároky z úveru podľa tvrdenia žalobcu žalovanou neboli v tejto lehote uspokojené, právo na ich uspokojenie mohlo byť prvýkrát vykonané a uplatnené dňa 14. 10. 2011. Práve uplynutie zmluvne dohodnutej konečnej splatnosti úveru súd v prejednávacom spore považuje za moment rozhodujúci pre začiatok plynutia premlčacej doby. Právo žalobcu by teda bolo nepremičané len v prípade, ak by žalobca žalobu podal do troch rokov od tohto momentu, čo sa nestalo. Žaloba bola podaná (dorčená súdu) až dňa 9.4.2015, teda po uplynutí trojročnej premlčacej doby v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka.

V súvislosti s tvrdením žalobcu v žalobe o jeho uplatnení práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka a vyhlásení okamžitej splatnosti úveru až v roku 2014 (viď tiež Oznámenie o zosplatení zo dňa 6. 11. 2014 na čl. 4 spisu) súd uviedol, že ani opakované „vyhlásenie splatnosti“ úveru žalobcom nič nemení na plynutí a uplynutí premlčacej doby, lebo vyhlásenie splatnosti už dávno splatného úveru

nespôsobilu nové plynutie premlčacej doby nakoľko bolo absolútne neúčinné. V úverovej zmluve je bez akýchkoľvek pochybností, výslovne a jasne uvedené, že konečná splatnosť úveru je 30 mesiacov, pričom posledná splátka úveru mala byť zaplatená dňa 13. 10. 2011 a tak platne obísť ustanovenia Občianskeho zákonníka o plynutí premlčacej doby v tejto spotrebiteľskej veci nebolo možné tým, že žalobca svojvoľne a jednostranne žalovanej oznámi, že vyhlasuje mimoriadnu splatnosť úveru, ktorý už predtým sa stal riadne splatným. Taký postup nebol súladný ani s ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka na ktoré sa žalobca v tejto súvislosti odvolával. V danom prípade sa totiž po dni 13. 10. 2011 ako dni konečnej a definitívnej splatnosti celého úveru už vôbec nejednalo o plnenie v splátkach, a aj logicky preto nebolo už možné uplatniť právo žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, navyše keď Občiansky zákonník jasne predpisuje, že toto právo sa môže uplatniť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky (viď § 565 veta druhá Občianskeho zákonníka) čo v tomto prípade je nemožné.

Nieť pochyb o tom, že žalobca uplatnil právo na plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). Súdna prax už judikovala, že za neprijateľnú podmienku je potrebné považovať aj takú zmluvnú podmienku, pokiaľ v zmluve alebo vo všeobecných obchodných podmienkach je stanovená dlhšia premlčacia doba v porovnaní s Občianskym zákonníkom, ktorý upravuje trojročnú premlčaciu dobu. Za neplatné z dôvodu neprijateľnosti preto súd považoval vopred dodávateľom pripravené ustanovenie čl. 8 bod 8.7 tzv. Zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere o predĺžení premlčacej doby na uplatnenie práv žalobcu na 10 rokov odo dňa keď začala po prvý raz plynúť. Predmetné dojednanie nebolo so spotrebiteľom individuálne dojednané, spotrebiteľ celkom zjavne nemal reálnu možnosť ho ovplyvniť, resp. vylúčiť keďže toto je súčasťou dodávateľom vopred jednostranne pripravených Zmluvných dojednaní. Samotná forma akou sú tieto napísané, a to drobným, ťažko čitateľným husto popísaným textom už sama osebe podstatne sťažuje riadne oboznámenie sa spotrebiteľa s obsahom dojednaní v takomto texte obsiahnutými, pričom dojednanie o predĺžení premlčacej doby splyva s ostatnými podmienkami v štandardnej zmluve. Celé zmluvné dojednanie Zmluvy o revolvingovom úvere žalobcu sú písané veľmi drobným písmom pri hustom riadkovaní, čo text robí bez použitia lupy veľmi ťažko čitateľným až neprehľadným. Z ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka jasne vyplýva, že zmluvné podmienky sa nemôžu odchýliť od Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľov, ako je tomu v prípade tohto ustanovenia, ktoré predlžuje všeobecnú trojročnú premlčaciu dobu o 7 rokov a to len vo vzťahu k právam dodávateľa voči spotrebiteľovi, nie aj naopak. V zmysle uvedeného, vzhľadom na vyhodnotenie predmetnej spotrebiteľskej zmluvy - zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako občianskoprávneho vzťahu, s prihliadnutím na skutočnosť, že osobitnú úpravu premlčania zákon o spotrebiteľských úveroch nemá, je na premlčanie potrebné aplikovať všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní (§ 100 a nasl. Občianskeho zákonníka) a vychádzať zo všeobecnej trojročnej premlčacej doby. Pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, v konaní I.ÚS 402/2013 iným žalobcom bolo namietané, že aplikácia Občianskeho zákonníka a posúdenie právneho vzťahu založeného zmluvou o úvere uzatvorenou so spotrebiteľom (v tam uvedenej veci sa dokonca jednalo o úver vylúčený z režimu zákona o spotrebiteľských úveroch) ako spotrebiteľského je ústavne rozporná. Ústavný súd sa však s takýmto tvrdením nestotožnil. Ústavný súd v uvedenom konaní tam preskúmané závery Krajského súdu v Prešove vo veci 6Co/81/2012-279 zo dňa 14. 2. 2013, v zmysle ktorých kogentné ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka nedovoľuje v spotrebiteľskom vzťahu predĺženie premlčacej doby na 10 rokov a že pri spotrebiteľskej zmluve o úvere je nutnosť posúdenia premlčania uplatnenej pohľadávky podľa všeobecného právneho predpisu upravujúceho spotrebiteľské právo, t.j. Občianskeho zákonníka označil za plne ústavne udržateľné.

Vzhľadom na zákonný príkaz vyplývajúci z už citovaného ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa nemohol súd premlčané právo žalobcovi priznať a preto jeho žalobu bez ďalšieho zamietol v celom rozsahu.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP.

2. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že súd pri svojom rozhodovaní postupoval podľa ustanovenia, ktorého súlad s Ústavou SR je predmetom konania o súlade právnych predpisov pred Ústavným súdom SR. Súd prvej inštancie mal vyššie uvedenú skutočnosť zvážiť, keďže ústavnosť § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. je sporná a konanie mal prerušiť. Dôvod na prerušenie podľa § 162 a nasl. CSP stále trvá, preto navrhol konanie prerušiť do skončenia konania vedeného na ústavnom súde SR pod sp. zn. PL ÚS 11/2016. Žalovaný neuhradil žalobcovi ani len sumu, ktorú prijal na účet. Uplatnenie námietky premlčania zo strany súdu je v takýchto skutkových okolnostiach

zjavne neprímeraným postupom, ktorý odporuje základným zásadám Civilného sporového poriadku. Žalovaný sa v konaní vyjadril, že svoj dlh chce splácať. Súd prvej inštancie konal spôsobom, ktorý popiera vyjadrenie žalovaného. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

3. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že dlžnú sumu splatí formou mesačných splátok vo výške 40 Eur, nakoľko jej finančná situácia jej neumožňuje splatiť úver jednorázovo. Poberá starobný dôchodok, má výdavky na lieky.

4. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP, bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. Pokiaľ ide o návrh žalobcu na prerušenie konania, k tomuto odvolací súd uvádza:

Podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP súd konanie preruší, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) návrh na začatie konania.

Podľa § 162 ods. 3 CSP o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

Podľa § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

V zmysle ustanovenia § 164 CSP súd môže prerušiť konanie, ak má za to, že v inom konaní sa rieši otázka, ktorá môže mať pre jeho rozhodnutie podstatný význam. Súd preto nemá povinnosť konanie prerušiť, ale iba takúto možnosť, ak otázky, ktoré sú predmetom konania si nevie vyriešiť vo svojom konaní prípadne aj ako otázky predbežné. Strana môže navrhnúť takéto prerušenie konania, avšak súd nie je povinný takému návrhu vyhovieť. Tento procesný úkon súdu závisí len od úvahy súdu, a preto nie je viazaný návrhom strany sporu.

Konanie na Ústavnom súde SR, na ktoré žalobca poukazuje sa týka súladu § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom odvolací súd pochybnosť o súlade danej právnej normy s Ústavou SR nemá, ide o platné a účinné ustanovenie, ktoré je za splnenia podmienok stanovených v jeho hypotéze možné a zároveň nutné (viazanosť sudcu zákonom v zmysle čl. 144 ods. 1 Ústavy SR) pri rozhodovaní súdu vo veci samej aplikovať. Odvolací súd preto nevidí dôvod na prerušenie konania, a to ani podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP ani podľa § 164 CSP.

Podľa čl. 169 Zmluvy o fungovaní EÚ Únia v snahe podporiť záujmy spotrebiteľov a zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov prispieva k ochrane ich zdravia, bezpečnosti a hospodárskych záujmov spotrebiteľov, ako aj k podpore ich práva na informácie, osvetu a vytváranie združení na ochranu ich záujmov.

Charta základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta ZP EÚ“) uznáva rovnaké hodnoty ako Ústava SR, oblasťou, v ktorej však poskytuje ochranu práv nad rámec Ústavy SR je práve oblasť spotrebiteľských právnych vzťahov. V tomto smere je potrebné poukázať na čl. 38 Charty ZP EÚ, podľa ktorého politiky štátov zabezpečia vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa. Vzhľadom na znenie čl. 7 Ústavy SR je Charta ZP EÚ vo svetle Lisabonskej zmluvy súčasťou právneho poriadku SR. Charta ZP EÚ tak Slovenskej republike ako členskému štátu EÚ uložila povinnosť zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov a odvolací súd má za to, že ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa patrí medzi právne normy, ktorými dochádza k naplneniu čl. 38 Charty ZP EÚ.

Povinnosť súdu prihliadať ex offo na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi sa na prvý pohľad môže javiť ako kontroverzia so zásadou rovnosti účastníkov konania. Nie je však možné konštatovať, že aplikáciou ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa reálne dochádza k narušeniu rovnosti strán sporu, pretože takáto právna úprava prispieva práve k docieleniu rovnosti strán, ide o vyvažovanie postavenia spotrebiteľa a dodávateľa v konaní pred súdom, pretože spotrebiteľ je v porovnaní s dodávateľom v záväzkovom vzťahu založenom spotrebiteľskou zmluvou slabšou stranou. Je to práve dodávateľ, ktorý v rámci záväzkového vzťahu dominuje nad spotrebiteľom, súdu na rozhodnutie predkladá vec s oslabeným právom a spolieha sa na nízku osvetu spotrebiteľa.

Komisia pre posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a nekalých obchodných praktík predávajúcich v odpovedi na žiadosť odvolacieho súdu o spoluprácu zo dňa 23.03.2016 uviedla, že motiváciou prijatia ustanovenia § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa boli predovšetkým zásadné poznatky

z aplikačnej praxe zameranej na ciele porušovanie práv spotrebiteľov využívaním súdneho procesu a nespôsobilosti spotrebiteľov brániť svoje práva. Problémy sa týkali najmä masového uplatňovania premlčaného nároku na plnenie v súvislosti s cesiou veľkého objemu pohľadávok veriteľmi alebo pohľadávok postúpených veriteľmi, a to najmä bankami alebo nebankovými subjektmi na rôzne vymáhačské spoločnosti. Osoby, ktoré tieto pohľadávky uplatňovali alebo uplatňujú priamo počítajú s tým, že spotrebiteľ sa neobráni, či už z dôvodu, že sa nezúčastní súdneho konania, alebo nepozná inštitút premlčania a v súdnom konaní si niekedy navyše sám uškodí tým, že nielen nečinnosťou uzná premlčanú pohľadávku. Zákonodarcu sledoval aj vysoký záujem na ochrane spotrebiteľa (čl. 169 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl. 38 Charty základných práv európskej únie). Komisia má za to, že uvedené ustanovenie je plne v súlade s Ústavou SR a má ambíciu ochrániť práva spotrebiteľov pred ich porušením, pričom za najdôležitejší aspekt je potrebné považovať jeho prevenčnú funkciu (eliminovanie nápadu premlčaných vecí a nepriznávanie zlomyseľne uplatňovaných premlčaných pohľadávok). Odvolací súd vo vzťahu k nazeraniu súdov SR na ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa poukazuje na niektoré rozhodnutia:

Súd uvedený návrh žalobcu zamietol, keď nemá pochybnosť o ústavnosti ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. Preto ani nedospel k záveru o rozpornosti ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. s niektorým zákonom alebo niektorou medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Pochybnosti žalobcu ako účastníka konania o ústavnosti, resp. rozpornosti citovaného zákonného ustanovenia nie sú dôvodom na postup podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p., keď procesný postup podľa citovaného ustanovenia sa obligatórne použije len v prípade, ak súd pred rozhodnutím vo veci, teda nie účastník konania, dospeje k záveru o rozpornosti všeobecne záväzného právneho predpisu, ktorý sa týka veci, s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. (Okresný súd Komárno sp. zn. 13C 295/2015)

Súd nenarušil rovnosť účastníkov konania, je totiž vecou veriteľa, aby si chránil svoje záujmy a nespoliehal sa na právnu nevedomosť účastníka v postavení spotrebiteľa, v dôsledku ktorej sa nedovolá premlčania (Krajský súd v Trenčíne sp. zn. 6Co 17/2015).

Pokiaľ ide o návrh na iniciovanie konania pred Ústavným súdom SR vo veci súladu ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa s Ústavou SR, ani tomuto krajský súd nevyhovel, keďže nevidel pre takýto postup dôvod; mal za to, že tu neexistuje ústavnoprávny rozpor, pričom v podrobnostiach poukazuje na vyššie formulovaný výklad. Obzvlášť poukazuje na nedôvodné tvrdenie navrhovateľa o porušení princípu právnej istoty, ak tento účastník musel mať vedomosť, že podáva na súd návrh na priznanie premlčanej pohľadávky. (Krajský súd v Žiline sp. zn. 6Co 261/2015).

Za daného stavu odvolací súd návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol.

6. Vo vzťahu k odvolacím námietkam odvolací súd uvádza, že nemožno za pochybenie súdu prvej inštancie považovať postup, kedy predmetné konanie do skončenia konania vedeného na Ústavnom súde SR o súlade ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. s Ústavou SR neprerušil. Súd prvej inštancie nezhliadol dôvod na prerušenie konania v zmysle § 162 ods. 1 písm. b) CSP ani podľa § 164 CSP a žalobca návrh na prerušenie konania v štádiu konania pred prvoinštančným súdom nepodal.

Vo vzťahu k dôvodnosti aplikácie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. na predmetnú vec odvolací súd poukazuje na už vyššie uvedené argumenty týkajúce sa odôvodnenia jeho rozhodnutia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

V prípade spotrebiteľských sporov nie je uznanie dlhu žalovaným - spotrebiteľom pred súdom, resp. prejavenie jeho vôle dlh splatiť skutočnosťou, ktorá by pozbavovala súd povinnosti preskúmať spotrebiteľskú zmluvu, ktorá je právnym základom uplatneného nároku z toho hľadiska, či neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a povinnosti prihliadnuť na premlčanie nároku uplatneného žalobou. Priečilo by sa zásade spravodlivosti, ak by v konaní pasívni spotrebiteľia boli zvýhodňovaní voči spotrebiteľom, ktorí dlh pred súdom uznajú, a to častokrát len z obavy, že v opačnom prípade im nebude umožnené uhradiť dlh v splátkach, z dôvodu neinformovanosti, neznalosti svojich práv, pocitu bezmocnosti voči dodávateľovi, ktorý je v konaní právne zastúpený a pod..

Súd prvej inštancie postupoval správne a plne v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou, keď prihliadol na premlčanie nároku žalobcu, v dôsledku čoho bolo s poukazom na ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. v spojení s § 100 ods. 1, § 101 Občianskeho zákonníka nutné žalobu zamietnuť.

Správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

Za daného stavu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

7. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP. Vzhľadom na skutočnosť, že v odvolacom konaní bola plne úspešná žalovaná, vznikol jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu proti neúspešnému žalobcovi. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

8. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.